

тѣ на валогѣтъ, дѣто бѣше нивата, и хваняхъ да плачѣтъ.

Слънцето едва трептеше на залогѣ, а тѣ нѣмахъ нищичко да занесѣтъ на болнѣтъ и гладнѣтъ си майкѣ, и едва имъ оставаше толкозь врѣме, да могатъ да стигнѣтъ у дома си съ видѣло.

Като вървѣхъ, мислехъ си, какво ще правятъ утрѣ. У дома имъ нѣмаше ни толкосъ хлѣбъ, колкото вечернѣтъ да си куснѣтъ, и си прѣдставяхъ, колко ще имъ е тежко да гледатъ майкѣ си гладнѣ и болнѣ.

Тогази видѣхъ въ единъ оградѣ единъ кокошкѣ, вързанѣ съ врѣвъ о единъ сливѣ. Сестро, рече Райко, хайде да ѣмъ земѣ, за да гостимъ майкѣ си.

Е! Райко, Не дѣй да земамы людско нѣщо, безъ знаеніето и противъ волиѣтъ на оногози на когото е; то е сѣща кражба.

— Лѣма ти дава сѣрдце да умрѣ майка ны отъ гладъ? Ахъ, сестро, мала кораво сѣрдце имашъ! че ако ѣмъ, земемъ, ступанинѣтъ ѣ нѣма и да узнае, а пакъ